

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"מ 58167-12-12 ג. ארזים ניהול ותפעול בע"מ נ' פקיד שומה אילת

תיק חיצוני:

בפני כב' הנשיא יוסף אלון

מערערת ג. ארזים ניהול ותפעול בע"מ
ע"י ב"ב עו"ד ראמי חזאן

נגד

משיב פקיד שומה אילת
ע"י עו"ד ליאור קורן, פמד"א

חקיקה שאוזכרה:

[חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952: ס' 2\(א\)\(5\)](#)[חוק התכנית להבראת כלכלת ישראל \(תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב והמדיניות הכלכלית לשנות הכספים 2003 ו-2004\), תשס"ג-2003: ס' 44, 44\(א\), 45\(ב\), 45\(א\)](#)[חוק עובדים זרים, תשנ"א-1991: ס' 1, 45\(א\)](#)[פקודת מס הכנסה \[נוסח חדש\] - לא מרובד](#)[חוק האזרחות, תשי"ב-1952](#)[חוק העונשין, תשל"ז-1977](#)**פסק דין**

1. בפני ערעורה של המערערת על שומת הניכויים שהוצאה לה על ידי המשיב לשלוש שנות המס 2008-2010.

המערערת הינה קבלן כח אדם ובשנות המס הרלבנטיות העסיקה מאות עובדים זרים שנכנסו כמסתננים לישראל, בעיקר מאריתראה וסודן.

כל אותם העובדים הועסקו ע"י המערערת לביצוע עבודות שונות ברשתות בתי מלון ובבתי מלון שונים באילת.

עפ"י הסדר דיוני והסכמה של הצדדים – כל אותם מאות העובדים היו במהלך כל תקופת העסקתם, בשנים הרלבנטיות, בעלי אשרה אשרת שהייה בישראל. בהתאם [לסעיף 2\(א\)\(5\)](#) [לחוק הכניסה לישראל](#) התשי"ב 1952 (חוק הכניסה לישראל) אשרה שעניינה כמוגדר באותו סעיף:

"רישיון זמני לישיבת ביקור למי שנמצא בישראל בלי רישיון ישיבה וניתן עליו צו הרחקה – עד ליציאתו מישראל או הרחקתו ממנה.

2. בשומה שבנדון חייב המשיב את המערערת בגין כל מאות העובדים הנ"ל בתשלום "היטל

העובדים הזרים" הקבוע [בסעיף 45 לחוק התוכנית להבראת כלכלת ישראל \(תיקוני חקיקה](#)

[להשגת יעדי התקציב והמדיניות הכלכלית לשנות הכספים 2003 ו-2004\)](#) התשס"ג – 2003

(להלן "חוק ההבראה") ולפיו: 45. (א) מעסיק חייב בהיטל של 20% בגין כל

הכנסה של עובד זר ששילם בשנת

המס (בפרק זה ההיטל) ואם העובד הזר מועסק על ידו לפי היתר להעסקת

עובד זר בענפים אלה, יהא שיעור ההיטל המפורט להלן: בענף החקלאות -

10% ובענף המסעדות האתניות, בענף התעשייה או בענף הבניין 15%.

(ב) ההיטל לא ינוכה במישרין או בעקיפין מההכנסה של העובד הזר".

בהתאם לתיקונים ולשינויים השונים שחוקקו בעניין חוק ההבראה ביחס לשנות המס דגן

(2008 - 2009) חייב המשיב את המערערת בהיטל של 10% לשנים 2008 ו 2009 ובשיעור של

20% לשנת 2010.

סכומי ההיטל בהם חייב המשיב את המערערת, כמפורט בשומה ובנימוקה, הסתכמו אפוא

כדלהלן: לשנת 2008 – 172,947 ₪, לשנת 2009 – 350,895 ₪ ולשנת 2010 – 896,161 ₪.

(בשומה שבנדון נכללו מספר רכיבי ניכויים נוספים בהקשרים שונים לחלוטין, ובהליכים

המקדמיים בערעור זה הגיעו הצדדים להסדרים מוסכמים לעניין אותם הרכיבים).

3. בערעור זה מלינה המערערת על חיוביה בהיטלים אלה. תמצית טענתה הינה כי הוראות [ס' 45](#)

לחוק ההבראה אינן חלות על מסתננים מאריתריאה ומסודן השוהים בישראל לפי אשרה

מסוג 2 (א)(5).

וזאת ממספר נימוקים מצטברים.

המדובר לטענת המערערת במבקשי מקלט השוהים בישראל מכח החלטת ממשלה לאי

הרחקתם מישראל לארצותיהם ולמתן "ההגנה הקולקטיבית" הנגזרת מכך. לטענת המערערת

ממעמדם "המהותי" של מבקשי מקלט אלה דומה לזה של "פליטים" כהגדרתם באמנות

הרלבנטיות. כולם שוהים בישראל שנים ארוכות ושהייתם הממושכת בישראל הינה תוצאת

מצבם כמבקשי מקלט ומנועי הרחקה, והדברים מתבטאים בהיות כולם מחזיקים באשרות

האמורות לפי [סעיף 2 \(א\)\(5\) לחוק הכניסה לישראל](#).

[בסעיף 44 לחוק ההבראה מוגדר "עובד זר" כדלהלן:](#)

"עובד זר" – כהגדרתו [בחוק עובדים זרים](#) (אישור העסקה שלא כדין והבטחת

תנאים הוגנים) התשנ"א - 1991 למעט כל אחד מאלה..."

[בסעיף 1 לחוק העובדים הזרים](#) הנ"ל מוגדר "עובד זר" כדלהלן:

"עובד זר – עובד שאינו אזרח ישראל או תושב בה".

לטענת המערערת, העובדים הזרים דנן הינם מבקשי מקלט המחזיקים באשרות מסוג 2(א)(5) – באים בנסיבות הדברים בכלל ההיגד "תושב ישראל" – ועל כן אין הם "עובדים זרים" לעניין החלת ההיטל.

עוד טוענת המערערת כי בסעיף 44 (ב) לחוק ההבראה נקבע כי **"44 לכל מונח בפרק זה תהיה המשמעות הנודעת לו בפקודת מס הכנסה, אלא אם כן נאמר בפירוש אחרת."**

העובדים כולם, עפ"י המוסכם, שהו במהלך השנים הרלבנטיות בישראל ועל כן מבחן ה"תושבות" עפ"י פקודת מס הכנסה מביאם לכלל "תושבי ישראל" שאינם "עובדים זרים" לעניין ההיטל שבנדון.

4. המשיב טוען לעומת זאת כי מאות המסתננים שבמדוכת ערעור זה, אינם "פליטים" כמובנם באמנות הבינלאומיות.

הוא מפנה בעניין זה לפסיקה הרבה שנפסקה בסוגיות השונות הכרוכות בעניין המסתננים ובעיקר מאריתראה ומסודן, ובה נדחתה הטענה כי המדובר במעין מעמד של "פליטות קבוצתיות".

המדובר לטענת המשיב במסתננים מהגרי עבודה אשר שהייתם בישראל הינה מטבע הדברים זמנית – עד למציאת הפתרון הנאות להרחקתם מישראל – אליה הסתננו שלא כדין. תכליות חוק ההבראה שביסוד קביעת "התמריץ השלילי" להעסקת עובדים זרים (למעט החריגים שנקבעו בסיפא לסעיף 45 (א) חלות בין השאר גם על קבוצת העובדים דנן. המשיב מפנה לפסיקה בעמ"ה 1061/07 ובעמ"ה 37101-10-11 ולפיה – **"דמותו של ה"עובד הזר" הנשאבת (בחוק ההבראה) מההגדרה שבחוק העובדים הזרים – הוא העובד השוהה בארץ מכח חוק הכניסה לישראל ומעצם הגדרתו אינו תושב, כאשר לו היה תושב כלל לא היה נדרש לאשרה ורישיון ישיבה"**.

עוד טוען המשיב כי מבחני ה"תושבות" לפי פקודת מס הכנסה אינם רלבנטיים כלל לעניין עובדים זרים שכן חוק ההבראה וחוק העובדים הזרים מניחים כהנחת מוצא ברורה שאין המדובר בתושבי ישראל. בעניין זה מפנה המשיב בסיכומיו לשני פסקי הדין הנ"ל על שלל נימוקיהם.

5. עד כאן תמצית טענות הצדדים – טענות המפורטות בהרחבה רבה בסיכומיהם, הערוכים - כדבעי, והנתמכים איש לשיטתו בפסיקה ובאסמכתאות הנוספות המפורטות בסיכומיהם.

ומכאן – להכרעתי במחלוקת.

6. ותחילה, לבחינת ההסדר הנורמטיבי ולהגדרותיו את "העובד הזר". סעיף 44 לחוק ההבראה מגדיר כמצוטט לעיל את "העובד הזר" על דרך ההפנייה להגדרת מונח זה בחוק העובדים הזרים - והיא:

"עובד זר – עובד שאינו אזרח ישראל או תושב בה"

עובדי המערערת דנן אינם אזרחי ישראל – והבחינה הנדרשת הינה האם הם "תושביה".

שאלת היותו של פלוני "תושב ישראל" מוסדרת נורמטיבית בהסדרים שונים, ובתכליות חקיקה שונות, [בחוק הכניסה לישראל](#) וב**פקודת מס ההכנסה**.
אחת מטענות המערערת הינה כי יש להזקק בעניין עובדיה דן להגדרת התושבות שב**פקודת מס הכנסה** – זאת הואיל [ובסעי' 44\(ב\)](#) לחוק ההבראה נקבע כי:
"**(ב) לכל מונח בפרק זה תהיה המשמעות הנובעת לו בפקודת מס הכנסה, אלא אם כן נאמר במפורש אחרת.**"

מבחן התושבות עפ"י [פקודת מס הכנסה](#) הוא כידוע מבחן "מרכז החיים" – ולצדו "חזקת התושבות" (הניתנת לסתירה) למי ששהה בישראל מעל 183 ימים בשנת המס הרלבנטית, או למעלה מ 425 ימים בשלוש השנים שקדמו לה.
ברור כי מבחנים אלה ובוודאי חזקת התושבות, אינם עולים בקנה אחד עם מבחני "התושבות" לפי [חוק הכניסה לישראל](#) – הן ברמתם הנורמטיבית לשונית והן בתכליות השונות מאוד המונחת ביסוד כל אחד מהחוקים הנ"ל.

7. האמנם "תושב ישראל" (שמעבדו חייב בהיטל) לפי [סעיף 45\(א\)](#) לחוק ההבראה – הינו אותו "תושב ישראל" לפי [פקודת מס הכנסה](#) – וזאת מכח הוראות ההפניה הנ"ל [בסעיף 44 \(ב\)](#) לחוק ההבראה ?

שאלה זו נבחנה לאחרונה בפסק דינו המקיף והבהיר של כב' השופט ד"ר א. סטולר, ביהמ"ש המחוזי מרכז, [בע"מ 37101-10-11](#) רצון ואח' נ' פקיד השומה (פסה"ד מיום 17/9/14).
שאלה זו הוכרעה עוד קודם לכן ע"י כב' השופט מ. אלטוביה [בעמ"ה \(ת"א\) 1061/07](#) טלרום בע"מ נ' פ"ש ת"א.

מסקנת שני פסקי הדין הנ"ל הינה כי מבחן "התושבות" לעניין העובד הזר [שבסעיף 45](#) לחוק ההבראה איננו עניין כל עיקר למבחן והגדרת התושבות שב**פקודת מס הכנסה** – אלא למבחנים ולפרשנות המתבקשים לעניין הגדרת "התושבות" – [בחוק הכניסה לישראל](#) בהקשרו הכולל עם פרשנות ותכליות חוק ההבראה ו**חוק העובדים הזרים**.

אני מצטרף למלוא נימוקיהם של כב' השופטים א. סטולר ו מ. אלטוביה – כמפורט בשני פסקי הדין הנ"ל – ולמסקנה החד משמעית שנקבעה על ידם כמתבקש מכלל אותם הנימוקים, ועל מנת שלא להאריך לא אשוב ואפרט את הדברים המפורטים בפסקי הדין הנ"ל – דבר דבור על אופניו.

8. מעבר לנימוקים האמורים בשני פסקי הדין הנ"ל – בדבר בחינת "תושבותו" של העובד עפ"י עקרונות ומבחני [חוק הכניסה לישראל](#), [חוק העובדים הזרים](#) וחוק ההבראה – ושלא עפ"י עקרונות ומבחני "תושבות" לצורך [פקודת מס הכנסה](#) – יש לתת הדעת למתבקש מאליו בעניין זה כדלהלן:

השאלה אם פלוני הינו "תושב ישראל" לצורך [פקודת מס הכנסה](#) – מניחה מאליה כי אותו פלוני יכול ויהיה אזרח ישראל או תושב ישראל – על פי מבחני [חוק הכניסה לישראל](#) – ואף על פי כן לתכלית בחינת חובתו במס הכנסה – אפשר ומעמדו לא יהיה מעמד תושב ישראל.

לדוגמא, מי שהוא בעל מעמד של אזרח או של תושב קבע בישראל (כמובנו [בחוק האזרחות](#) ובחוק הכניסה לישראל) יכול ועפ"י מבחני הפקודה דינו לעניין שנת מס פלונית יהיה כדין מי שאינו תושב ישראל.

לאמור, תושב ישראל לעניין [פקודת מס הכנסה](#) איננו בעל הסטאטוס של תושב ישראל – עפ"י חוקי הסטאטוס המסדירים אזרחות ותושבות. ה"תושבות" לעניין [פקודת מס הכנסה](#) איננה סטאטוס המעמד של פלוני בישראל אלא תנאי הכשרה לחבות במס הכנסה, בשנת המס הרלבנטית, בין אם הוא בעל סטטוס של תושב ישראל ובין אם איננו כזה. לעומת זאת, חוק ההבראה ו[חוק העובדים הזרים](#) עניינם במי שמלכתחילה נעדר סטאטוס של תושב ישראל וכפועל יוצא ישיר מכך הינו "זר" בישראל.

9. בשני פסקי הדין הנ"ל (בעניין טלרום ורצון) המדובר היה בעובדים בעלי נתינות זרה שנכנסו לישראל באשרות עבודה שהוצאו להם מכח [חוק הכניסה לישראל](#) – לתקופה של מספר שנים. בענייננו לעומת זאת, המדובר בעובדים שהסתננו לישראל שלא כחוק, ואשר שהייתם הינה בהתאם לאשרת שהייה עפ"י סעי' לחוק [2\(א\)\(5\) לחוק הכניסה לישראל](#). על פני הדברים – השוהה בישראל מכח אשרת שהייה שכזו, מעצם כך – אינו יכול להיחשב כ"תושב" ישראל – זאת הואיל והמדובר באשרת שהייה בישראל שהינה; כלשון החוק: **"2(א)(5): רישיון זמני לשיבת ביקור למי שנמצא בישראל בלי רישיון ישיבה וניתן עליו צו הרחקה – עד ליציאתו מישראל או הרחקתו ממנה"**.

ברמת הפרשנות הלשונית – אדם הנמצא בישראל "בלי רישיון ישיבה וניתן עליו צו הרחקה" – קשה, ולמעשה בלתי אפשרי, להגדירו כ"אזרח ישראל או כתושב בה" – כהגדרה (על דרך השלילה) של העובד הזר [בחוק העובדים הזרים](#) אליו מפנה סעיף ההיטל [45\(א\)\(סע\)](#) בחוק ההבראה.

"תושבות" משמעה סטאטוס הנקבע מכוח דין. "תושב" איננו "תייר" הוא איננו אדם המורשה זמנית לשיבת ביקור; ובוודאי שעה שבד בבד תלוי נגדו צו הרחקה מישראל. מסתן השוהה בישראל מכח אשרה לפי [סעיף 2\(א\)\(5\)](#) הינו מעצם הגדרתו של אשרה זו שוהה זמני, על תנאי, עד שניתן יהיה לבצע צו ההרחקה נגדו. ברמת הניתוח הלשוני נמצא אפוא כי הניסיון להכיל בד בבד באותו מסתן בעל אשרת [2\(א\)\(5\)](#) גם סטאטוס של "תושב ישראל" – הינו אוקסימורון של דבר והיפוכו.

10. והדברים מתבקשים גם מתוך עצם הוראותיו של [סעיף 44 \(א\)](#) לחוק ההבראה. ברישא לסעיף זה מובאת הגדרת "העובד הזר" על דרך ההפנייה [לחוק עובדים זרים](#). אולם [סעיף 44\(א\)](#) מוסיף ומונה בהמשכו את – הדברים הבאים:

"עובד זר" – כהגדרתו [בחוק עובדים זרים](#) למעט כל אחד מאלה:
"עובד זר" המועסק כדין בישראל שהוא אזרח במדינה הגובלת בישראל והיוצא את ישראל בדרך כלל בתום יום העבודה למקום מגוריו באותה המדינה.
עובד זר המועסק כדין במתן טיפול סיעודי...

עובד זר שמשלמים לו, בגמר חודש עבודה, הכנסה בסכום השווה לפעמיים השכר הממוצע במשק...

עובד זר שנעברה נגדו עבירה לפי סעיף 203 א' לחוק העונשין התשל"ז, או עבירות נלוות, השווה במקלט לקורבנות סחר בתל אביב ועובד במשך שהותו במקלט האמור".

החריג האחרון בשורת החריגים הנ"ל – עניינו כמובן באותם מסתננים או מסתננות שעברו בדרך הסתננותם לישראל עבירות התעללות או סחר בבני אדם. מטעמים הומניטריים קבע המחוקק כי על אף היות אלה "עובד זר" – כהגדרתו הכוללת ברישא [לסעיף 44 \(א\)](#) (לאמור – "עובד שאיננו אזרח ישראל או תושב בה") – ימועט אותו מסתנן ועובד זר מתחולת הוראות ההיטל [שבסעיף 45 \(א\)](#) לחוק ההרחקה. מיעוט זה, שמיעט המחוקק את המסתננים שהיו קרבנות העבירות הנ"ל לא רק שמתוך ההן הוא משמיע את הלאו, אלא שקובע הוא את "ההן" ואת "הלאו" מפורשות. דהיינו, על אף הגדרתו והיותו "עובד זר" – ימועט עניינו שלו מהוראת ההיטל הכללית לעניין מעסיקים עובדים זרים. למותר לציין כי אילו ראה המחוקק לנכון לפניו להחריג את כלל ציבור העובדים הזרים, והמסתננים השוהים בישראל באשרות 2(א)(5), לא היה נזקק המחוקק לאותה החרגה. ספציפית לגבי אותם עובדים זרים ספורים שהמר גורלם והיו קרבנות לאותן העבירות במהלך הסתננותם.

11. ומעל הכל חופה התכלית החקיקתית של [חוק העובדים הזרים](#) כאשר שלובה בה הוראת ההיטל [שבסעיף 45 \(א\)](#) לחוק ההבראה. מסכים אני לניתוחו של חברי כב' השופט א. סטולר, [בע"מ 37101-10-11 הנ"ל](#) – כי תכליתן של הוראות ההיטל שבחוק ההבראה הינה, כלשונו, "להטיל מס (ליתר דיוק – היטל, י.א.) על המעסיקים לשם הקטנת הכדאיות להעסקת עובדים זרים והעדפתם על פני תושבי המדינה". תכלית זו נלמדת מההיסטוריה החקיקתית של הוראת ההיטל ומדברי ההסבר להצעת החוק – כדברים המפורטים והמצוטטים בפרק הרלבנטי בפסק דינו הנ"ל של חברי השופט א. סטולר. תכלית חקיקתית זו תושם לאל, ובעליל, בפרשנות המוצעת ע"י המערערת ולפיה גם המסתננים לישראל השוהים בה באשרות לפי [סעי' 2\(א\)\(5\) לחוק הכניסה לישראל](#) – ייחשבו "תושב ישראלי" שאינם עובדים זרים לצורכי הוראת ההיטל [שבסעיף 45\(א\)](#) לחוק ההבראה.

12. בפסיקה הענפה של ביהמ"ש העליון העוסקת בסוגיית המסתננים, פורטה הפרובלמטיקה הרבה בהיבטים השונים הצריכים לעניין ציבור מסתננים זה.

כחוט השני חזר ביהמ"ש העליון ופסק כי שומה על המחוקק, ועל בתי המשפט בפרשנותם, לאזן בין שתי התכליות הראויות והנדרשות לעניין זה.

האחת, התכלית הראויה והנדרשת של מניעת השתקעותם בישראל של עשרות אלפי המסתננים ומציאת דרכים ראויות ונאותות להרחקתם מישראל. השנייה, הקפדה על ערכי יסוד של כבוד האדם – באשר הוא אדם – באשר לדרכי יישום התכלית הראשונה הנ"ל.

נקבע בפסיקה כי החזקת המסתננים במשמורת משך 3 שנים אינה חוקתית כי היא לא עולה בקנה אחד עם מבחני האיזון והמידתיות הנדרשים לקביעת חוקתיותו של אמצעי זה. לימים נפסק (ברוח זאת) – כי גם הוראת שהייה במתקן שהייה – איננה חוקתית במבחני האיזון הנ"ל.

ברם – הנחת המוצא בדבר האינטרס והתכלית הראויים של צעדים למניעת השתקעות ציבור המסתננים בישראל ומציאת דרכים ראויות וחוקתיות להרחקתם בהקדם מישראל – הנחת מוצא זו שרירה, תקפה ולא נשתנתה.

טענה המערערת דן כי על אף זאת יש לראות בהם "תושבי ישראל" – כמובן הדברים [בחוק הכניסה לישראל](#), [בחוק העובדים הזרים](#) ובחוק ההבראה – משנה את משוואת האיזונים הנ"ל מיסודה.

קבלת הטענה כמוה כקביעת הסדר ראשוני, בקביעה שיפוטית, בניגוד להוראות החוק הרלבנטיות כפשוטן, וכמשמען וכתכלית.

והערה נוספת. 13.

המערערת מפנה בסיכומיה לדברים שכתבתי בעמ"ה [53152-01-12](#) ישרוטל נ' פ"ש אילת (מיום 28.5.13).

באותו הליך התעוררו שאלות רבות ושונות – ואחת מהן עסקה בהטלת ההיטל דן ביחס למועסקים שהינם מסתננים מאריתראה וסודן. בפסק הדין החזרתי בירור סוגיה זו לפקיד השומה – שכן, בכתבי הטענות לא הונחה תשתית קונקרטית כלשהי בדבר מעמדם בישראל של מי ממאות העובדים נשוא אותו פרק באותו ההליך.

צינתי שם כי אם אמנם, כטענת המערערת שם, מי מהם הינו במעמד "פליט" – כקביעתו והגדרתו באמנה – אפשר ולא ייחשב "עובד זר" לעניין הוראת ההיטל.

הוספתי שם כי אם תוכיח המערערת באותו העניין, כי עובדים נושאי אשרת 2(א)(5) הוצבו לעבודה אצלה [בהוראה כדין מהרשויות](#) (כפי שנטען שם ע"י המערערת) וכחלק מתנאים שנקבעו כדין לשחרור ממשמורת (כפי שנחזה אותה שעה) – ייתכן ויהיה מקום לבחון אם לא יהיו השלכות ממצגי רשויות אלה - לעניין חלות ההיטל.

ב"כ המערערת דן מבקש בסיכומיו לבסס על אותם הדברים פרשנות ולפיה כל עובדיה של המערערת דן – אינם עובדים זרים.

ברם – אין הנדון דומה לראייה.

המערערת מסכימה ואינה חולקת כי בענייננו איש ממאות העובדים בגינם חוייבה בהיטל – לא קיבל מעמד של פליט – וכי כולם לא יוצא מן הכלל שוהים באשרות מסוג 2(א)(5).

זאת ועוד, המערערת לא הוכיחה כי מי מבין אותם עובדיה הנ"ל נשלח לעבוד אצלה במצוות או בהוראת רשות מרשויות המדינה או כי מאן דהוא יצר כלפיה מצג תקף לפיו היא תהיה פטורה מההיטל בגין מי ממאות העובדים.
על כן כאמור – אין הנדון דומה לראיה.

14. טענה נוספת של המערערת הינה כי השומה דנן (לשנים 2008-2010) הוצאה ביוני 2012. המשיב ידע מדיווחי המערערת על העובדים המועסקים על ידה כבר משלהי 2008. ועל כן לוקה השומה בשיהוי ובחוסר הגינות שלטונית.
עוד נטען על ידה כי ידוע לה על עשרות מעסיקים שלא חוייבו ע"י המשיב בהיטל – על אף שגם הם מעסיקים "עובדים זרים" מעין עובדיה של המערערת.
אינני מקבל טענות אלה.
טענת ה"אכיפה הבררנית" לא הוכחה ולו בבדל ראיה ע"י המערערת.

אדרבא, ערעורים לא מעטים תלויים ועומדים בבימ"ש זה, ובבתי משפט מחוזיים נוספים בישראל, כנגד שומות ניכויים בעניין חיוב המעסיקים באותם הערעורים בהיטל העובדים הזרים – השוהים בישראל מסוג 2 (א)(5).
עיתוי הוצאת השומה דנן (לשנים 2008-2010) בחודש יוני 2012, במהלך הביקורת שערך המשיב אצל המערערת, בוצע, בשלב שאינו מאוחר ביחס לתקופת המועדים לעריכת שומות שקבע המחוקק.
מטבען של שומות שהן נערכות לאחר תום שנות המס הנבחנות ע"י פקיד השומה – ובלבד שהדברים נעשים במהלך התקופה הקבועה לכך בדין.

לא מצאתי אפוא ממש בטענת השיהוי ואף לא בטענת "האכיפה הבררנית".

15. סוף דבר – ומתוך כלל הנימוקים המפורטים לעיל, אני דוחה את הערעור.
המערערת תשלם למשיב הוצאות משפט זה בסכום של 25,000 ₪.

המזכירות תשלח פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, ד' חשוון תשע"ה, 28 אוקטובר 2014, בהעדר הצדדים.

יוסף אלון 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)